

۱) خانم ژیزل حلیمی وکیل فرانسوی مروان برغوتی

۱۲ نوامبر به دعوت «کمیته هشیاری برای صلحی واقعی در خاورمیانه» (CVPR)، دیداری با خانم ژیزل حلیمی وکیل مدافع فرانسوی مروان برغوتی که اخیراً از اسرائیل بازگشته بود برپا شد که در آن شمار قابل توجهی از استادان دانشگاه و نویسندگان مطبوعات و برخی دیپلمات ها شرکت داشتند. ابتدا ژرژ لابیگا استاد فلسفه دانشگاه از طرف کمیته سخنانی در باره اوضاع کنونی فلسطین و تلاش هایی که برای استیفای حقوق ملی و انسانی ملت فلسطین صورت می گیرد و همه با مخالفت و کارشکنی آمریکا و اسرائیل بی نتیجه می ماند مطالبی بیان داشت. همچنین اشاره کرد که مطبوعات فرانسه هنوز هم جرأت کافی ندارند که درباره سرنوشت ملت فلسطین و حقوق او بدون پیشداوری و به دور از تعصبات جانبدارانه از اسرائیل سخن بگویند.

سپس خانم غیث جاسر شرحی درباره فعالیت های کمیته ارائه داد و در معرفی خانم ژیزل حلیمی اشاره کرد که وی از سال های ۱۹۵۰ از فعال ترین وکلای فرانسوی بوده که از مبارزان استقلال طلب الجزایری دفاع کرده اند و از کسانی ست که به رغم فشارهایی که سیاست استعمارگرانه دولت های وقت فرانسه اعمال می کرده اند به نحوی پیگیرانه با مردم آزادیخواه الجزایر تا نیل به استقلال همراهی کرده اند.

در ضمن باید اضافه کنیم که از جمله اقدامات او تشکیل «کمیته نجات جمیله (بوپاشا)» با همکاری خانم سیمون دوبوار بوده است که ترجمه کتابش (تحت عنوان جمیله بوپاشا) به فارسی در همان سال های جنگ استقلال الجزایر در تهران منتشر شد. علاوه بر این، خانم حلیمی یکی از پیشروان و مدافعان پیگیر حقوق زنان و جنبش فمینیستی سال های ۶۰ و ۷۰ بوده و امروز نیز همچنان از مواضع دموکراتیک و حق طلبانه ای که اشاره شد فعالانه دفاع می کند. در زیر یادداشت های کوتاهی که از گزارش وی در دست داریم می آوریم.

«انجمن وکلای فرانسوی برای صلح در خاور میانه» خانم ژیزل حلیمی را برای دفاع از مروان برغوتی، به اسرائیل فرستاد. مروان نماینده پارلمان فلسطین در آوریل ۲۰۰۲ از فلسطین ربهوده شده و تا کنون در اسارت اسرائیل بسر می برد. حلیمی گفت:

برای این سفر به وزارت خارجه فرانسه اطلاع دادم و با سفیر اسرائیل هم تماس گرفتم و حضوراً تصمیم خود را برای این سفر با وی در میان گذاشتم. سفیر ضمن استقبال از من گفت که شما نمی توانید وکیل او باشید ولی می توانید به عنوان مشاور او در دادگاه شرکت کنید. من دو بار، و هر بار يك ساعت، با مروان ملاقات کردم. [عده زیادی از وکلا، از جمله يك خاخام اسرائیلی اعلام آمادگی کرده بودند که از وی دفاع کنند ولی] تنها يك وکیل فلسطینی (که تابعیت اسرائیل دارد) به نام جواد بولص (Boulos) می توانست عنوان وکیل مدافع رسمی او را دارا باشد. اسرائیل را تنها کشور دموکراتیک خاور میانه می نامند ولی نمی دانم چگونه می توان رفتاری را که آن ها با مروان کرده اند توجیه نمود. مثلاً او را ۲۰ ساعت مداوم، چشم و دست بسته بازجویی کرده اند، بدون خواب، و با این که نماینده منتخب مردم فلسطین و عضو پارلمان و از مصونیت پارلمانی برخوردار است وی را مورد بدرفتاری قرار داده اند. همسرش هم که خود وکیل دادگستری ست به هیچ عنوانی نتوانسته با وی ملاقات داشته باشد من تا قبل از این سفر فکر می کردم که اسرائیل هرچند نسبت به خارج از خویش [مقررات بین المللی و قطعنامه های ملل متحد] یاغی ست، اما نسبت به داخل خود دموکراتیک است، ولی امروز چنین باوری ندارم. دادگاه با اینکه علنی بود اما حتی خبرنگاران را دستچین می کردند. فرزند خود من را که خبرنگار «رادیو اروپا يك» در اسرائیل است نمی گذاشتند در دادگاه حضور یابد. جمعی از مخالفان متعصب ضد فلسطینی بسیاری از صندلی های دادگاه را اشغال کرده بودند و با دیدن من فریاد زدند (به فرانسوی!) که مادام حلیمی برای چه به اینجا آمده ای؟ برگرد فرانسه [یادآوری می کنیم خانم حلیمی،

خود، یهودی تبار و نوه یك خاخام تونسسی ست]. آیا این دموکراسی ست؟ دو ساعت مرا در فرودگاه تفتیش کردند. دفاتر و حتی کیف دستی مرا گشتند و اوراق و یادداشت های مرا فوتوکپی کردند. در اینجا حقوق فرد برای دفاع از خودش و برای اینکه به زندان نیفتد پایمال می شود. آیا این دموکراسی ست؟ هزاران فلسطینی امثال مروان برغوتی در زندان اند.

وضعیت طوری ست که برای فلسطینی ها گزینش دیگری جز مقاومت یا مرگ وجود ندارد. ایستگاه های تفتیش (check-points) نظامی اسرائیلی در سراسر جاده های اصلی و فرعی برپا ست. چه تحقیرها که نسبت به فلسطینی ها روا می دارند. من ناگزیر شدم برای انتقال از يك شهر به شهری دیگر، واقع در ۲۰ یا ۲۰ کیلومتری آن، سه بار اتومبیل را عوض کنم آن هم زیر تهدید سلاح. «دیوار امنیتی» که در واقع، دیوار تبعیض است به ۶۰۰ کیلومتر خواهد رسید که تا کنون ۱۵۰ کیلومتر آن را ساخته اند و دهکده های متعدد فلسطینی را در محاصرهء مطلق انداخته اند، چنان که بخش وسیعی از زمین های تحت تصرف فلسطینی ها را نیز بلعیده است. این به محاصره درآوردن يك خلق است. کولونی ها (مستعمرات یا مهاجرنشین های یهودی) به نحوی غیرقانونی و ظالمانه برپا شده و نه تنها زمین و کشتزارها و باغ ها و آب، بلکه هرچیزی را که مایهء زندگی ست از اهالی فلسطینی گرفته اند. بیش از نصف جمعیت بیکارند. باید از جنبش صلح طلب های اسرائیلی سپاسگزار بود که هرچا ارتش اشغالگر دست به تخریب و ... می زند حاضر می شوند و می کوشند مانع گردند و شاهد این وقایع در افکار عمومی باقی می مانند...

باری، مروان روشنفکر، دکتر در علوم سیاسی و مرد صلح و مخالف قتل غیر نظامیان است. از طرف دیگر بنا به کنوانسیون ژنو مادهء ۴۹ يك نیروی اشغالگر حق محاکمهء کسی را که سرزمین اش اشغال شده در خارج از وطن او ندارد. توجه کنیم که قراردادهایی که بین دو طرف اسرائیلی و فلسطینی طی سال های گذشته منعقد شده با اینکه اسرائیل عملاً آن ها را زیر پا می گذارد، اما هنوز در دادگاه های اسرائیل معتبر به شمار می روند و بدانها استناد می شود. به وی اتهام زده اند که محرک تروریسم بوده و شاهدیهایی فلسطینی را پس از شکنجه آورده اند تا علیه وی شهادت دهند.

مروان ابتدا سخنان خود را به عربی آغاز کرد ولی دادگاه به وی گفت که به زبان عبری صحبت کند. وی در سال هایی که در زندان بوده عبری را به خوبی آموخته است. مروان خطاب به قضات گفت اگر مستقل هستید همان موضع آن دسته از خلبان های اسرائیلی را اتخاذ کنید که حاضر نیستند به سرکوب ملت فلسطین بپردازند. من در موضع گیری شما توهمی ندارم. من با اشغال میهنم متولد شده ام (۱۹۴۸) و به راه حل نظامی هم اعتقاد ندارم. راه حل ایجاد دو دولت است. اما راه حل نومیدانهء مبنی بر وجود يك دولت، مسؤولیت اش در این حال، (یعنی تبدیل اسرائیل به يك کشور تبعیض نژادی) به عهدهء اسرائیل است و دیگر «دولت اسرائیل» از بین می رود، یعنی به عنوان کشوری دموکراتیک دیگر وجود نخواهد داشت].

مروان سخنان خود را چنین پایان داد: اگر مرا محکوم به زندان کنید انسانی آزاده خواهم ماند و اگر آزادم کنید به مقاومت ادامه خواهم داد.

* برای اطلاع بیشتر در بارهء مروان برغوتی رجوع شود به مقالهء دیگری روی همین سایت در فصل فلسطین تحت عنوان: «مروان برغوتی از درون زندان سخن می گوید».

۲) گزارش روزنامه اومانیه

اینک بخش هایی از گزارش روزنامه اومانیه، نزدیک به حزب کمونیست فرانسه، مورخ ۲۰ سپتامبر ۲۰۰۳ از این جلسه محاکمه:

مروان برغوتی نماینده پارلمان فلسطین که هم اکنون در اسارت اسرائیل بسر می برد در برابر دادگاه گفت:
«وظیفه هر انسانی که می خواهد انسان بماند این است که با اشغالگری مبارزه کند»
خبرنگار اومانیه می نویسد:

آنچه مروان برغوتی در آخرین جلسه دادگاه تل آویو مطرح کرد ادعای مهمی ست علیه اشغال. در برابر دادگاهی که در آن برخی نمایندگان منتخب مردم، وکلای فرانسوی و اروپایی، مدافعان حقوق بشر و نیز برخی از صلح طلبان اسرائیلی توانسته بودند حضور یابند، این نماینده مجلس فلسطین که پیراهنی قهوه ای رنگ در بر داشت و ظاهراً از سلامت برخوردار بود سخن پیشین خود را تکرار کرد که دادگاه را به رسمیت نمی شناسد. سپس با اعلام اینکه به اتهام اصلی خود داور بر دست داشتن در قتل ۲۶ نفر که در حملات مسلحانه و قتل ها کشته شده اند پاسخ نخواهد داد، جلسه را به محاکمه سیاست اشغالگرانه اسرائیل تبدیل نمود و گفت: «من تحت اشغال زاده و بزرگ شده ام و هنوز تحت اشغال بسر می برم. اشغال خاک ما را، خانه های ما و آب ما و هوای ما را از ما می دزدد. اشغال زندگی ما را از ما می دزدد و لذا وظیفه هر انسانی که می خواهد انسان بماند این است که با اشغال مبارزه کند».

درباره انتفاضه دوم (الاقصی) که درست سه سال از آغاز آن می گذرد گفت: «این رفتار غیر اخلاقی ارتش اسرائیل است که آغازگر خشونت می باشد. طی پنج ماه اول انتفاضه با اینکه ۱۸۱ نفر از ما کشته شدند ما از سلاح استفاده نکردیم. مسؤلیت پناه بردن به خشونت، همین جنایات جنگی ست که ارتش اسرائیل علیه غیرنظامیان فلسطینی، زنان و کودکان مرتکب می شود».

وقتی رئیس دادگاه اشاره کرد که دو روز پیش، در روزهای عید سال نو یهودی، یک نوزاد اسرائیلی در یکی از کولونی ها به دست یکی از اعضای جهاد اسلامی کشته شده، مروان برغوتی پاسخ داد: «من هرگز کسی را نکشته ام و با این عمل مخالف ام. من هرگونه حمله ای را علیه غیر نظامیان محکوم می کنم» و سپس به نحوی پرشور به تمجید از ۲۷ خلبان ارتش اسرائیل پرداخت که اعلام کرده اند حاضر نیستند در عملیاتی که در سرزمین های اشغالی به اجرا در می آید شرکت کنند. بعد، پس از ذکر مثال های متعدد از سرکوب های شدیدی که علیه ملت اش صورت گرفته، خطاب به قضات گفت: «اگر مستقل هستید مثل این خلبانان موضع گیری کنید و جنایات جنگی ای را که دولت اسرائیل دستور می دهد محکوم نمایید و افزود: «من نمی فهمم چگونه ممکن است ملتی که آنقدر ستم دیده بتواند بر ملتی دیگر ستم روا دارد» و گفت: «من مطمئن ام که دولت کنونی اسرائیل خواستار صلح نیست» و دلیل آن را چنین ذکر کرد که دولت اسرائیل آتش بسی را که گروه های مسلح فلسطینی ۵۱ روز به طور کامل رعایت کردند محترم نشمرده، حاضر نیست آتش بس دیگری را هم بپذیرد. و افزود:

«این ها که امروز در دولت اند همان ها هستند که اسحاق رابین را کشتند، زیرا او شهامت آن را داشت که در راه صلح گام بردارد» و بعد گفت: «معتقد است که با وجود همه این ها صلح بین دو ملت امکان پذیر است» و سخن خود را چنین پایان داد: هر دو ملت می توانند با هم بر این سرزمین زندگی کنند و امیدوارم هرچه زودتر آزاد شوم تا به مبارزه برای صلح ادامه دهم».

وقتی مأمورین او را می بردند و دست های خود را به نشانه درود و تشکر از کسانی که برای حمایت از وی به دادگاه آمده بودند بالا برده بود، باز با صدای بلند فریاد زد: «صلح به سود دولت پیروز خواهد شد».

وکیل فرانسوی، دانیل ووگه (Daniel Voguet) عضو جمعیت دفاع از این نماینده مجلس فلسطین، که در دادگاه حضور داشت گفت که بسیار تحت تأثیر این ادعای کاملاً مستدل قرار گرفته و افزود: «مروان برغوتی بار دیگر جذابیت خود را به عنوان یک مرد سیاسی که بدون شك نقشی مهم در سیاست فلسطین بازی خواهد کرد نشان داد».

به گفته وکیل اش جواد بولص، رأی دادگاه باید قاعداً قبل از ۱۲ اکتبر صادر شود و گرنه بنا به قانون اسرائیل باید آزاد شود، مگر آنکه دیوان عالی کشور بار دیگر مهلتی به دادگاه بدهد. دادگاه مروان را در زندان نگه داشته است.

و يك بيانیه از اتحادیه دانشجویان فلسطینی در پاریس

(در پاسخ به اتهام و جنجال صهیونیست ها علیه جانبداران آرمان فلسطین در فرانسه)

هدف ما از نگارش این سطور این است که بگوییم ما حاضر نیستیم کینه توزی و جهل را پیش چشم ببینیم و ساکت بمانیم و با آن ها مبارزه نکنیم. ما این سطور را از این رو می نویسیم که به دنیایی باور داریم که در آن هر یک از واژه های آزادی، برابری و برادری معنائی دارا باشد. آزادی برای ملت ما که زیر یوغ یکی از مرگبارترین اشغالگری ها بسر می برد؛ برابری برای همه مردان و زنان بدون توجه به مذهب یا نژادشان؛ و برادری که به نظر ما بشریتی را دربر می گیرد که پیرامون ارزش های مشترک متحد شده باشد.

بدین دلیل است که با سفسطه بازان که مسائل را به غلط با هم در می آمیزند، با افراطیونی که مبارزه ما را پیکار بین میلمانان و یهودیان معرفی می کنند و نیز با کسانی که هرگونه انتقاد از دولت اسرائیل را یهود - ستیزی می نامند مبارزه می کنیم. آن ها می کوشند با برچسب اتهامی چنین خطیر ما را مجبور به سکوت کنند، حال آنکه خود به خوبی می دانند که انتقادات ما متوجه جنایات اسرائیل است. به گفته مورخ معروف، موشه زیمرمن (Moshé Zimmermann)، «اسرائیل با وارد کردن اتهام یهود - ستیزی به کسانی که سیاست دولت آن کشور را مورد انتقاد قرار می دهند، در واقع، چنین اتهام خطیری را به صورتی مبتذل در می آورد، به طوری که اگر صحبت از یهود - ستیزی واقعی به میان آید شنونده دیگر از خود حساسیتی نشان نخواهد داد».

چنین وضعی شامل برخی از نمایندگان جامعه یهودی فرانسه است که با رفتار غیرمسئولانه خود در این ابهام و مغلطه عمومی شرکت می جویند. اما ما چنین برخوردی نخواهیم داشت. لذا این پیام را به روشنی تمام مطرح می کنیم که به مبارزه خود جهت استیفای حقوق ملی مان که در حقوق بین المللی به رسمیت شناخته شده ادامه می دهیم. چنانکه به مبارزه خویش برای رعایت حقوق بشر ادامه خواهیم داد و به رغم زخم هایی که بر تن و جان خویش داریم همچنان به جهانی بدیل باور داریم که در آن خواهیم توانست با یکدیگر همزیستی داشته باشیم. این است آنچه ما را همواره از صهیونیست ها متمایز کرده است. در نظر آنان تعلق به مذهب شناساننده موقعیت انسان است، در حالی که از نظر ما ایده ها نمایانگر هویت ما ست.

ما نسبت به اقدامات ضد یهودی که در فرانسه و در هر جای دیگر رخ داده خشم خود را ابراز کرده آن ها را تقبیح می کنیم. با چنین اعمالی نمی توان به نفع قضیه فلسطین قدمی برداشت. ما به هیچ رو نمی پذیریم که پیکار رهایی بخش ملی ما به جنگ بین مذاهب بدل شود. برای اعمالی از نوع بی احترامی به گورستان یهودیان، آتش زدن کنیسه ها و مدارس هیچ توجیهی پذیرفتنی نیست. کسانی که چنین اعمالی را مرتکب می شوند نه از تاریخ ما و نه از قضیه و آرمان ما چیزی نشنیده اند. آن ها نمی دانند که ما برای حیثیت انسانی بیشترین احترام را قائلیم و می کوشیم کاری کنیم که حقوق ملت مان که هر روز پایمال می شود مورد احترام و رعایت قرار گیرد.

چگونه می توان به درگذشتگان توهین روا داشت در حالی که ما برای متوقف کردن مرگ و کشتار مبارزه می کنیم؟ به چه عنوان می توان خانه خدا را چه کنیسه باشد، چه کلیسا و چه مسجد به آتش کشید؟ ...

پیکار ما در عدالتجویی، آزادیخواهی و صلح طلبی ما ریشه دارد. پیکار ما جنگ مذهبی نیست، زیرا پیکار ما نه مرز دارد، نه مذهب و نه نژاد. در پیکار ما مردان و زنانی مشارکت دارند از ملیت های مختلف، از خداپرستان و بی خدایان، از مسلمانان، یهودیان و مسیحیان، و همه به خاطر پایان بخشیدن به اشغال.

ما از جامعه یهودیان خواستار آن ایم که نگذارند ترس آن ها را به درون گرایي طایفه ای (کمونته ای) بکشاند چرا که این بدترین راه حل است. هستند برخی در میان همین جامعه که می کوشند از وقوع این جنایت ها سوء استفاده کرده کمونته گرایي را به مثابه تنها راه حل جلوه دهند. قربانیان نژادپرستی، یهودیان، مسلمانان و سیاهان اند و به خاطر همه این ها ست که باید پیکار را به پیش برد. با اعمال ضد یهودی و ضد مسلمانان باید به يك میزان و قاطعانه مبارزه کرد و کشور فرانسه باید از کلیه شهروندان اش دفاع کند. امروز ما به نام آرمان خود و اصولی که ما را زنده برپا می دارد، به نام هزاران تن از یهودیان که دوشادوش ما برای عدالت و دفاع از حقوق ملت فلسطین مبارزه کرده و می کنند، به نام کسانی که در مبارزه با انواع تبعیض بر خاک افتاده اند اعلام می کنیم که علیه نژادپرستی کور و جنایتکارانه همچنان به مبارزه خویش ادامه خواهیم داد.

(نگارش و ترجمه برای اندیشه و پیکار)

www.peykarandeesh.org

انتشارات اندیشه و پیکار